

HỒI 38

CÀN KHÔN MỘ ĐỊA

Hai người vừa nói chuyện vừa cười, và Kim Vô Vọng cảm nghe nội lực mỗi lúc mỗi tăng, thương thế, y như không có... hẳn cảm thấy phấn khởi vô cùng.

Nhưng bỗng nhiên, Kim Vô Vọng lại cảm nghe giọng cười của Trầm Lăng lại mỗi lúc một yếu dần.

Kim Vô Vọng giật mình, thì ra bàn tay của Trầm Lăng từ nãy giờ vẫn ấn chặt vào giữa lưng mình, một nguồn chân lực rần rần chuyển động.

À... thì ra Trầm Lăng vẫn âm thầm truyền chân khí, thảo nào vết thương đã sớm hết đau đớn, mà nội lực lại tăng lên.

Chân khí là sinh mạng của người luyện võ, mà một con người như Trầm Lăng, thì nó là một vật quý hơn sanh mạng nữa. Thế mà chàng đã đem vật quý hơn sanh mạng ấy mà trao cho Kim Vô Vọng một cách không tiện tẩn, để làm cho Kim Vô Vọng càng mau mạnh và chính bản thân Trầm Lăng thì mỗi lúc một yếu dần.

Kim Vô Vọng tái mặt thét lên:

- Bỏ tay ra.

Trầm Lăng gượng cười:

- Vâng... vâng...

Và sự thật thì chàng cũng đã đuối rồi, chàng buông tay ra ngồi dựa ngửa vào chiếc bệ thờ.

Tất cả động tịnh của hai người đều lọt vào tai Chu Thất Thất. Nàng hãy còn tung tức muốn bỏ mặc kệ họ, nhưng nàng không thể.

Bây giờ thì không phải thuần một mặt tình yêu, mà trong đó còn có vấn đề nghĩa cử.

Không thể được. Nàng không thể mặc kệ họ được. Nàng sẽ không tìm đâu ra được những con người như thế ấy. Nàng phải lo lắng cho họ.

Nàng cầm lấy khúc thịt nướng trên đồng lửa và đi lại bên Trầm Lăng.

Khúc thịt nướng ngoài da tuy đã r ám cháy, nhưng thịt bên trong còn thật là ngon. Chu Thất Thất ngó Trầm Lăng, nàng cười thật dịu:

- Anh mệt, hãy ăn cái này đi.

Không ngó đến nàng, Trầm Lăng nói giọng lạnh lùng:

- Cầm đi chỗ khác.

Chu Thất Thất nói:

- Tôi đã dùng ngoãn xoa xăm thử rồi, thịt tốt lắm mà.

Trầm Lãng vẫn lạnh lùng:

- Bảo mang đi tránh ra.

Chu Thất Thất cắn môi:

- Nếu anh không thích ăn thịt thì để tôi đi thử xem gần đây có lẽ có làng mạc quán xá, anh muốn ăn gì, tôi đi mua. Kim đại ca, anh cũng phải cần ăn một ít.

Trầm Lãng nói mà không ngó:

- Thôi, khỏi nhọc.

Chu Thất Thất cố dằn:

- Tôi... tôi muốn vì anh mà làm một việc gì... tôi...

Trầm Lãng vẫn cứ bằng một giọng lạnh băng:

- Muốn vì tôi mà làm một việc gì? Được, hãy làm một việc đi.

Chu Thất Thất mừng ra mặt:

- Chuyện gì? Bất cứ chuyện gì tôi cũng làm cả.

Trầm Lãng nói tỉnh như không:

- Xin cô đi xa ra một chút, đi tránh càng xa càng tốt. Đi cho tôi đừng bao giờ thấy mặt cô, tức là cô đã làm một việc cho tôi rồi đó. Và tôi sẽ hết sức cảm kích cô vì việc làm đó.

Chu Thất Thất sững sốt, nước mắt bắt đầu chảy ra, nhưng nàng vẫn cố cười:

- Tôi... tôi...

Nàng khẽ liếc Kim Vô Vọng, và nàng cắn răng dằn xuống, nàng nói:

- Tôi đã làm gì anh giận? Anh nói đi, nếu quả tôi sai, sau này tôi sẽ cải sửa. Cái gì tôi cũng sẽ cải sửa.

Câu nói đó, đúng ra có chết nàng cũng không nói, nhưng nàng phải nói. Nói xong uất ức quá, nàng bật khóc.

Tiếng khóc của nàng thê thiết quá, tiếng khóc tủi cực, tiếng khóc tức tưởi.

Trầm Lãng cuối cùng quay đầu lại nhìn nàng. Nhìn sững vào mặt nàng.

Mặt chàng vẫn lạnh băng băng.

Tia mắt chàng làm cho nàng run bần bật. Nàng tức tưởi:

- Nhưng tôi đã làm gì? Tôi đã làm sai chuyện gì?

Trầm Lãng cười nhạt:

- Cô làm việc gì, tự cô, cô không biết nữa à? Nếu không do cô thì làm sao Bạch Phi Phi bị bắt? Nếu không do cô, Kim đại ca làm sao thân thể như thế này?

Chu Thất Thất càng khóc:

- Nhưng... nhưng những việc ấy đều do tôi cả ư?

Trầm Lãng thét lên:

- Không phải cô thì là ai? Nếu cô biết thông cảm thương xót người khác, thì làm sao có những chuyện này xảy ra?

Chu Thất Thất khóc như mưa bắc:

- Tôi... tôi...

Trầm Lãng gắt lớn:

- Cô là một con người tự tư, vị kỷ, tự cao, khinh người, tật đố... Cô là ác phụ, chỉ mong và làm cho mình vui sướng, còn ai khổ mặc ai, chuyện khổ của ai cô cũng không thèm để ý, chỉ cần mình cô được vui sướng thôi. Chỉ cần làm cho cô vui sướng thì cho dù ai có ra sao cô cũng mặc kệ. Biết chưa?

Những lời nói của Trầm Lãng như từng ngọn roi quất vào da thịt của nàng. Nàng nghe lỗ tai lùng bùng và cuối cùng ngã choài, ngôi bẹp xuống đất.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng bị ai mắng một cách dữ dằn, thậm tệ như thế.

Nàng run rẩy tự vấn lương tâm: phải không? Có phải ta xấu như thế không? Có phải mình đã làm những việc tệ hại như thế không?

Nàng ngồi trân trân như kẻ mất hồn, nàng không khóc nữa, nàng không còn tâm trí để nghĩ đến việc tức giận căm hờn nữa.

Trong khoảng khắc bao nhiêu bộ mặt quen thuộc bỗng thoáng qua trước mắt nàng. Hùng Miêu Nhi, Bạch Phi Phi, Phương Thiên Lý, Triệu Anh Tông... Những bộ mặt đó đã từng bị nàng làm khó dễ, đã từng bị nàng làm điêu đứng không có một lý do chính đáng...

Có những người đã mất mặt vì nàng, có những người đau khổ thiếu điều chết vì nàng... Tất cả, có khi vì lòng háo thắng, có khi chỉ vì tự ái, có khi vì lòng ghen ghét... Nói chung, họ chưa làm gì nên tội với nàng cả. Chỉ có nàng hành tội họ mà thôi.

Nàng lau nước mắt và nói bằng một giọng hồi hận:

- Tất cả những việc đó tôi chỉ vô tình, tôi không cố ý làm hại một ai cả.

Trầm Lãng nói:

- Phải, cô không cố ý làm hại ai hết, nhưng cái vô ý ấy còn ác hơn là cố ý nữa. Cô tự đặt cô làm một con người mà buộc ai cũng phải tôn trọng cô, chiều chuộng cô, chỉ có cô là ngời trên cao, còn người khác thì cô đạp dưới chân, cô xem việc làm phương hại người khác là một việc cần nên làm vậy.

Giọng Chu Thất Thất hơi run:

- Không... không... tôi hoàn toàn không có ý như thế...

Trầm Lãng cười gằn:

- Cô còn nói không có à?

Chu Thất Thất vụt khóc rống lên:

- Thôi... thôi... anh bảo có thì có... nhưng... nhưng tôi chưa biết chuyện ở đời... cái gì tôi cũng không biết cả... anh... chẳng lẽ anh không tha thứ cho tôi được sao?

Trầm Lãng lạnh lùng:

- Tôi không làm việc ấy được.

- Chu Thất Thất nắm tay xuống đất, gào lên:

- Có nhiều người làm những chuyện sai, những chuyện đó còn hơn tôi nhiều nữa, thế tại sao anh lại tha thứ cho họ, tại sao... tại sao anh lại không tha thứ cho tôi?

Trầm Lãng nói:

- Có chứ, việc tha thứ vì thông cảm đó, đối với cô, tôi đã làm nhiều rồi. Hành động của tôi không đợi ai yêu cầu cả.

Chu Thất Thất vùng vằng đứng dậy, nàng đứng trước mặt Trầm Lãng, nàng nuốt nước mắt, nghiêng răng:

- Được rồi, anh không tha thứ, tôi cũng không yêu cầu nữa. Anh đã từng giết những người không thể tha thứ được, bây giờ anh hãy giết tôi đi.

Trầm Lãng vẫn một mực lạnh lùng:

- Tôi không làm được việc ấy.

Chu Thất Thất trợn trừng đôi mắt:

- Anh... anh làm một con người ác. Tôi cũng không yêu cầu anh gì cả, tôi chỉ mong được chết dưới tay anh, anh cũng không bằng lòng... Tại sao? Tại sao?

Trầm Lãng ngồi im lặng.

Chu Thất Thất ngồi bẹp xuống đất khóc rống lên:

- Trời ơi... trời ơi... Tại sao anh đối xử với tôi như thế? Những kẻ ác còn được có phúc chết dưới tay anh, còn tôi... tôi không muốn sống nữa... Tại sao? Tại sao anh không chịu giết tôi?

Trầm Lãng nhắm mắt lại.

Kim Vô Vọng thì đã nhắm mắt từ lâu.

Không có ngôn ngữ nào có thể nói lên được tình cảnh của Chu Thất Thất trong lúc đó.

Nàng căm hận, nàng tự hận mình, nàng hận Trầm Lãng.

Nàng hận lắm, nhưng nàng không làm sao được...

Thình lình, nàng nhảy dựng lên, y như một kẻ điên, nàng hốt tất cả những vật gì ở chung quanh xuống trước mặt Trầm Lãng... Nàng hốt hết, quăng hết. Nàng không quăng trúng Trầm Lãng mà quăng thành đống trước mặt...

Nàng lồng lộn thét lên:

- Được rồi... tôi hận... trọn đời tôi, tôi hận anh...

Và nàng lao mình ra ngoài chạy như điên dại...

Trầm Lãng mở mắt ra nhưng vẫn ngồi bất động như một nhà sư nhập định.

Kim Vô Vọng cũng mở mắt và cũng lặng thinh nhìn Trầm Lãng.

Thật lâu, Trầm Lãng bật cười...

Kim Vô Vọng hỏi:

- Chẳng lẽ lòng anh là sắt đá?

Trầm Lãng vẫn giữ nụ cười, nhưng nụ cười thật buồn. Chàng thì thầm như tự nói với mình:

- Lòng của tôi... ai biết được lòng tôi...

Kim Vô Vọng lại hỏi:

- Sao anh lại nở đối xử với nàng như thế?

Trầm Lãng hỏi lại:

- Tôi phải đối xử với nàng như thế nào?

Lặng thinh một lúc, Kim Vô Vọng lại hỏi:

- Chẳng lẽ nàng quả thật không thể tha thứ được?

Trầm Lãng hỏi lại:

- Chẳng lẽ nàng có thể tha thứ?

Kim Vô Vọng thở dài:

- Cho rằng nàng không thể tha thứ đi nữa, anh cũng phải tha thứ cho nàng.

Trầm Lãng hỏi:

- Tại sao?

Ngửa mặt nhìn lên trần nhà, Kim Vô Vọng nói:

- Đến khi anh ở vào cái tuổi của tôi, anh sẽ biết... Trên đời này người đẹp thì có nhiều, nhưng nếu muốn tìm một người yêu anh sâu đậm như thế thì rất khó. Thật không phải dễ.

Và hắn cúi xuống ngó ngay mặt Trầm Lãng, nói tiếp:

- Anh phải thật tình công nhận là nàng thật tâm yêu anh, anh cũng phải thừa nhận việc làm của nàng quả không ác ý. Đối với người khác, anh đều rộng lượng khoan dung, thế tại sao với nàng anh lại không?

Trầm Lãng lim dim đôi mắt một lúc rồi nói chậm rãi:

- Đối với người khác tôi đều có thể khoan dung, nhưng đối với nàng, tôi không thể...

Kim Vô Vọng khựng một lúc và cuối cùng gật đầu thờ dãi:

- Phải... anh có thể khoan dung người khác, nhưng với nàng thì không thể.

Hai người lại lặng thinh, cả hai người cúi mặt trầm tư. Hình như họ đang suy nghĩ đến mối quan hệ phức tạp vi diệu giữa người đối với con người...

Sau cùng, Trầm Lãng lại nói:

- Người khác có thể tha thứ cho nàng, nhưng tôi thì không thể.

Bây giờ như không còn suy nghĩ gì nữa, Kim Vô Vọng ngẩng mặt nói liền:

- Đúng, người khác có thể tha thứ cho nàng, nhưng anh thì không thể... Trách nhiệm của người khác chỉ là trách nhiệm đối với bản thân mình, nhưng anh, trên vai anh trách nhiệm quá nặng... quá nặng.

Trầm Lãng ngẩng mặt cười buồn:

- Vẫn còn có Kim huynh hiểu được tôi.

Kim Vô Vọng hỏi:

- Chỉ có một người hiểu anh, không ít quá sao?

Trầm Lãng nói:

- Người sinh trong đời được một tri kỷ cũng quá đủ rồi.

Hai người lại lặng thinh.

Đống lửa hừng hực cháy mạnh. Hơi ấm lan khắp ngôi miếu. Cả hai đều nghe ấm áp, nhưng không biết hơi ấm do đống lửa hay do tình tri kỷ? Có lẽ là cả hai...

Lại qua một lúc khá lâu nữa, Trầm Lãng nói:

- Dầu sao, cũng nguyện cho nàng....

Bất giác, Kim Vô Vọng cũng lặp lại:

- Dầu sao, cũng nguyện cho nàng...

Nói lặp lại thì không đúng, vì tuy có trước có sau đôi tiếng, nhưng thật sự ý nghĩ cùng một lượt...

Và họ lại làm thình, vì họ cùng đã hiểu với nhau câu nói đó: “Dầu sao, cũng nguyện cho nàng sống được bình yên hạnh phúc”.

Lời cầu nguyện chân thành đó đã không nghe thấy nữa...

Nàng chạy đã quá xa rồi. Nhưng thật là bao xa thì chính nàng cũng không biết được.

Nhưng vẫn là xa, một khoảng đường nàng đã chạy thật có xa.

Gió lạnh tạt vào mặt nàng rất rạt, tê rần... lần lần nghe đau ran khắp cả, đau như có một bầy kiến đang bò cắn mặt nàng...

Nước mắt nàng đã khô tự bao giờ, chân nàng nghe như ngàn cân rì xuống.

Nàng chạy quá nhiều rồi. Bây giờ, bản năng sinh tồn tự nhiên của con người sống mạnh, nàng quên tất cả những gì buồn đau, tủi cực, nàng chỉ cần một chén trà nóng, một chiếc giường ấm.

Nhưng trước mắt nàng không có một cái nhà, những điều nàng cần, tự nhiên không có.

À, có kia rồi.

Nhưng không, đó là ngôi nhà mồ.

Ngôi nhà mồ của nhà giàu có, kiến trúc thật lớn, thật đẹp.

Lòng Chu Thất Thất nghe nặng trĩu. Nàng thất vọng. Bất cứ những gì cũng đều thất vọng.

Ngôi co tròn sau tấm mộ bia, bốn phía nhà mồ, chỉ có nơi này là tránh gió tốt nhất.

Nàng cởi giày, lấy tay bóp bóp mấy ngón chân...

Nhưng nàng vụt ngừng tay lại ngẩn ngơ...

Lúc chạy đi, tất cả những gì nàng cũng không nghĩ đến, bây giờ trẫm mới lại giao đầu...

Yêu và hận cùng đến với nàng một lúc. Yêu phát điên mà hận cũng muốn phát điên...

Tại làm sao Trầm Lãng đối với mọi người đều tốt, mà đối với nàng lại vô tình như thế? Nàng hận Trầm Lãng.

Tại làm sao mọi người đối với nàng đều tốt, mà nàng không thèm ngó ngang đến họ; tại sao Trầm Lãng xử tệ với nàng, mà trái lại nàng không quên hẳn được? Nàng tự hận lấy mình.

Lòng nàng như một cuộn tơ, lòng nàng loạn lên như một cuộn tơ rối...

Nhưng, giòng suy nghĩ rối loạn như tơ vò của nàng bị cắt đứt.

Nàng lắng tai nghe. Một thanh âm gì đó lọt vào tai nàng.

Tiếng nói của người.

Nhưng tiếng nói ấy phát xuất từ dưới nấm mồ.

Rõ ràng, mỗi tiếng cũng đều từ dưới ấy đưa lên.

Trong mộ lại có tiếng người, không lẽ người chết còn nói chuyện?

Một luồng ớn lạnh chạy lồng trong xương tủy của nàng...

Chu Thất Thất phát run lên.

Nhưng không, chỉ thoáng qua thôi. Nàng lấy lại được bình tĩnh.

Kinh nghiệm giang hồ đã làm cho nàng không như những cô gái tầm thường.

Biết đâu ngôi mộ này không phải là nơi bí mật, biết đâu lại chẳng phải là sào huyệt bí mật của một bang phái nào đó?

Chu Thất Thất dòm khắp chung quanh để xác định địa thế.

Nàng nghe ngay phía dưới tấm mộ bia, phía dưới chỗ nàng ngồi có tiếng động của bước chân.

Chuyện xung đột vừa rồi với Trầm Lãng làm cho nàng đau buồn rứt chí, nhưng bây giờ chuyện lạ xảy ra làm cho nàng quên hết quá khứ, tinh thần phấn chấn dị thường, nàng nhún chân một cái, thân mình đã bắn vọt ra ngoài hơn một trượng và rơi xuống một go mối um tùm...

Nàng ẩn mình sau gò mối lên dòm trở lại.

Tấm mộ bia nơi chỗ nàng ngồi khi nãy vùng chuyển động xoay trật một bên để lộ một cửa hang... từ trong đó lộ ra một cái đầu dòm quanh bốn phía.

Rồi một cái đầu nữa lộ ra...

Cuối cùng, hai người đàn ông chui ra khỏi mộ.

Hai người đàn ông mặc áo da dê thông thả đi ra. Người đi đầu lại dòm quanh một lần nữa, nhưng dáng điệu của hắn rõ là một việc làm lấy lệ theo thói quen chứ không phải e dè. Có lẽ nơi này đối với họ an toàn lắm.

Người đi sau vừa ra khỏi là quay đầu lại đẩy tấm mộ bia quay về chỗ cũ, hấn đẩy khối đá khá lớn một cách dễ dàng, chứng tỏ sức lực của hấn không phải tầm thường.

Hai người bước xuống tam cấp, và họ nói chuyện bình thường tỏ ra nơi đây từ trước đến giờ không hề xảy ra điều gì đáng đề phòng cả.

- Thật cái phé vật này kỳ quá, trời rét cắt da thế này mà bảo chúng mình đi tìm thuốc. Phải đi mấy mươi dặm chứ gần gũi gì cho cam. Bộ tính hành xác mình hay sao mà.

Người kia nói:

- Vương lão đại, đừng có than phiền. Có lẽ đây là chỗ giao tình thâm hậu với Lão đầu nhi của mình, nếu không thì Lão đầu nhi chúng ta đâu có sai đưa đến đây.

Gã Vương lão đại gật gật:

- Có lý, nếu không vì lẽ đó thì ai mà để cho phé vật sai khiến chứ.

Người kia cười:

- Mặc kệ gì là gì, mình cứ đi chơi cho đã. Ở đây thật ra không thiếu thứ gì, kể cả gái, nhưng tù túng quá, mình đi nông một bữa rồi hấn hay.

Wương lão đại tán thưởng:

- Phải rồi, thả rêu một bữa cho đã. Tên phé vật ấy không chết đâu.

Hai người vừa nói vừa cười và đi mỗi lúc một xa. Họ đi mà không hề dòm lại.

Chờ cho họ đi khuất, Chu Thất Thất bò ra. Tự nhiên, nàng đi lại ngôi mộ và đưa tay xô tấm mộ bia.

Tấm mộ bia vừa trịch qua, Chu Thất Thất lại hơi do dự.

Vào nữa không được, mà trở ra thì chưa muốn.

Cửa tuy gài chặt, nhưng có kẻ hở, ánh đèn bên trong chiếu một vệt ra ngoài.

Chu Thất Thất lưỡng lự một chút, nàng cắn môi ngồi xuống dòm theo khe hở.

Thấy chính giữa phòng đó, một lò lửa đang hùng hực, bên lò lửa có một cái bàn rượu thịt đang bày đầy Kim Bất Hoán và Tả Công Long ngồi nơi đó.

Một cô gái áo hồng, mặt đầy son phấn đang lom khom bỏ củi vào lò, chiếc lưng nhỏ nhỏ cong cong y như con rắn.

Một cô nữa mặc áo màu xanh đang ngồi trong lòng Kim Bất Hoán, mặt cô hồng hồng cười cợt, nhưng ánh mắt lộ một tâm trạng chán nản vô cùng.

Còn Vương Lâm Hoa đâu?

Chu Thất Thất dòm nghiêng vào trong, thấy có một chiếc giường. Vương Lâm Hoa đang nằm trên đó.

Gương mặt hấn nhọt nhọt như tờ giấy bạc, đúng như lời Kim Vô Vọng nói, tên ác ma này đã mang thương.

Tả Công Long tay quán băng vải, dây băng lại treo treo trên cần cổ, thương thế có vẻ nặng.

Riêng Kim Bất Hoán thì có vẻ nhẹ hơn cả, hấn ăn uống như thường lại luôn luôn nựng nịu cô gái ngồi trong lòng, trông đáng sắc cùng quần áo của cô gái thật đáng thương.

Nhưng tại sao Kim Bất Hoán lại sai người tìm thuốc? Hai gã đàn ông khi nãy nói “Lão phế vật” rõ ràng là ám chỉ hấn chứ còn ai nữa?

Chu Thất Thất thật không ngờ chạy bậy chạy bạ mà lại gặp được cái chuyện tìm không gặp này.

Trong gian phòng này kẻ đắc ý nhất là Kim Bất Hoán, mà kẻ uể oải nhất lại là Vương Lâm Hoa. Kim Bất Hoán ăn uống nói cười luôn miệng, còn Vương Lâm Hoa thì y như là một thở chẳng ra hơi.

Kim Bất Hoán ăn uống một hồi lại kéo luôn cô gái áo hồng lại sát bên mình, vừa ăn vừa giỡn.

Chẳng những Chu Thất Thất trông thấy phát ghét, mà chính Tả Công Long xem chừng cũng đã xôn mắt không ít.

Tả Công Long lừ lừ đôi mắt:

- Kim huynh coi bộ hả hê quá nhỉ?

Kim Bất Hoán cười ha hả:

- Rất là hả hê... Có người đẹp bên mình, rượu càng thêm hương vị mà.

Hấn kéo Tiêu Linh xuống hun đánh “chục” lên má nàng.

Tả Công Long nói bằng một giọng lạnh lùng:

- Qua một chuyện vừa rồi, Kim huynh vẫn vui vẻ như không thì thật không phải là việc dễ làm.

Kim Bất Hoán nhướn nhướn mắt:

- Chuyện vừa rồi? Hà hà... Cái thằng Kim Vô Vọng nó chết rồi thì mình phải ăn mừng chứ.

Tả Công Long cười nhạt:

- Chưa chắc lắm... giả như lúc đó Kim huynh thêm cho hấn một đao thì có lẽ vững hơn, chỉ tiếc là Kim huynh chạy trước xa quá.

Kim Bất Hoán cười hì hì:

- Đệ chạy hơi lẹ, mà in như là Tả huynh cũng hơi quỳnh. Đệ thấy Vương công tử mang thương tích nên không dám nấn ná, thế còn Tả huynh thì sao?

Tả Công Long xạm mặt làm thình.

Kim Bất Hoán lại cười lớn:

- Chuyện đã qua thì cảnh đời đổi khác. Tả huynh cũng nên “chút chút” cho vui. Tiểu Phương, hãy đứng lên hát một bài cho Tả đại gia giải buồn xem nào.

Cô gái áo xanh cúi mặt:

- Tôi không biết hát.

Kim Bất Hoán trừng mắt:

- Mẹ nó, hát bậy ít câu gì đó cũng không biết nữa à?

Tiểu Linh thấy vậy lật đật đứng lên cười lơ là:

- Nó không biết hát thật, thôi xin để tôi hát hầu lão gia vậy.

Kim Bất Hoán nạt lớn:

- Ai biểu người hát? Tiểu Phương không hát được thì múa vậy. Múa đi, múa đi... dờ tay lên, dờ chân lên... ừ, ừ... dờ lên... cao lên, ừ... cao lên nữa... hì hì...

Cứ theo lời nói của Kim Bất Hoán, Tiểu Phương dờ tay dờ chân y như một người điên...

Tiểu Linh cố nhịn cười vỗ tay hát theo...

Kim Bất Hoán vỗ tay cười ha hả.

Tả Công Long cau mày:

- Công tử đã nghỉ yên, Kim huynh cũng nên nghỉ một chút đi.

Kim Bất Hoán lộ mắt cười lớn:

- Vương công tử hả? Hà hà... có lẽ hẳn không còn sống được lâu đâu. Hoi hóp mà... cứ lo vui có sao đâu.

Câu nói của Kim Bất Hoán làm cho mọi người kinh hãi, kể cả Chu Thất Thất.

Tả Công Long biến sắc, nói gằn như không ra tiếng:

- Kim huynh... Kim huynh nói đùa chi thế?

Kim Bất Hoán trầm sắc mặt:

- À, đệ không bao giờ nói đùa đâu nhé.

Vương Lâm Hoa lên tiếng:

- Sao Kim huynh biết đệ sống không lâu?

Hắn nói một cách tỉnh khô, nhưng sắc mặt đã bắt đầu thay đổi.

Kim Bất Hoán nói:

- Ừ, tự nhiên là tôi biết chứ.

Tả Công Long vội nói:

- Công tử tuy trúng một chưởng của Kim Vô Vọng, nhưng chưởng lực đó làm hại công tử thế nào được. Tôi thấy trong vòng bảy ngày thôi, công tử sẽ bình phục như thường.

Kim Bất Hoán rùn vai:

- Tôi thì... tôi nói không qua khỏi ngày này.

Tả Công Long tái mặt:

- Kim... bộ Kim huynh điên rồi à? Nói gì bậy bạ thế?

Kim Bất Hoán tỉnh bơ:

- Tôi nói không qua ngày nay đó, dám đánh cá không nè?

Vương Lâm Hoa cười nho nhỏ:

- Không dè giờ chết của tôi mà Kim huynh lại biết được. Chỉ tiếc nơi đây cái gì đệ cũng có, thế mà thiếu chuẩn bị cỗ quan tài.

Kim Bất Hoán nói:

- Có sao đâu, sau khi công tử chết, sẽ đưa thi hài đến Nhân Nghĩa Trang. Cái gì thì không biết chứ quan tài thì Nhân Nghĩa Trang đã có chuẩn bị sẵn cho công tử rồi.

Câu nói của Kim Bất Hoán nghe thật hết sức tự nhiên, bình thường. Nhưng quả là câu nói long trời lở đất.

Tả Công Long càng tái mặt hơn nữa:

- Kim huynh... Kim huynh có ý gì thế?

Kim Bất Hoán nhướng nhướng mắt:

- Ý của tôi như thế nào, Tả huynh còn chưa hiểu à?

Dưới ánh sáng của ngọn đèn, miệng Kim Bất Hoán chẳng ra một nụ cười danh ác, con mắt còn lại của hắn híp híp làm cho da mặt nhăn nhăn như bộ mặt quỷ nhập tràng...

Giọng nói của Tả Công Long hơi run:

- Đệ... đệ chưa biết...